

INFO

Artikkel- og informasjonstjeneste

innhold:

- Delegasjonsbesøk til "Vietnam 70"
- Dikt
- Song My
- Møte mellom USA-desertører og vietnamesere
- Amerikansk soldat hopper av
- Jule- og nyttårsfred i Vietnam
- Diplomatisk aktivitet
- USA's krigsforbrytelser i Vietnam
- Kommentarer
- Aspengren om Vietnam 70
- Informasjon om Vietnambevegelsen i Norge

Tillrättaläggande

Onkel Sam, du har inte fattat finessen med löftet om hjälp som gavs på Kongressen.

Vårt bistånd skall utgå i ord till dess du har slutfört ditt mord.

Som bevis vi nu slickar din ända, solidariska med de förbrända.

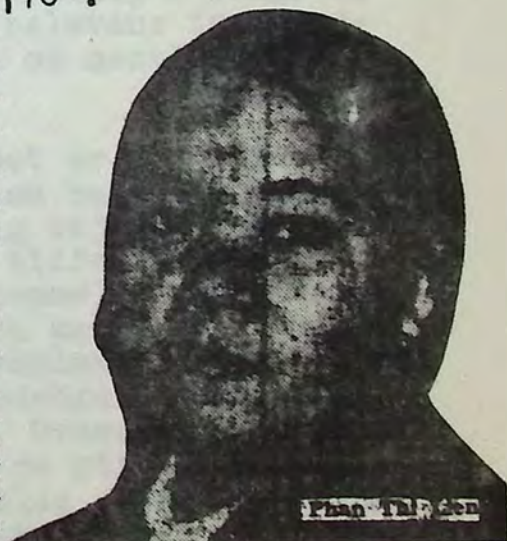
OVERLEVENDE FRA SONG MY BESØKER VIETNAMBEVEGELSEN I NORGE

FRA DEN 1. TIL DEN 7. FEBRUAR VIL EN VIETNAMESESK DELEGASJON BESØKE "VIETNAMBEVEGELSEN I NORGE". MED I DELEGASJONEN ER VOCHJ LIEN, EN TOLV ÅR GAMMEL PIKE FRA SONG MY SOM OVERLEVDE AMERIKANERNES TERROR-AKSJONER MOT SIN HJEMBY. VIDERE DELTAR DEN 22 ÅR GAMLE PHAN THI LIEN FRA EN AV SONG MY'S NABOBYER. UNDER BESØKET I NORGE VIL DE TO PIKENE FORTELLE OM AMERIKANERNES CRUSOMHETER I VIETNAM, OG VI VIL HER I NORGE FOR FØRSTE GANG FÅ MULIGHET TIL Å HØRE FØRSTEHANDSERKLÆRINGER OM DET SOM SKJEDDE I SONG MY.

I programmet for delegasjonen vil det inngå pressekonferanser, åpent møte i Oslo, besøk til Bergen, Trondheim, Moss og andre byer i Norge. Videre vil delegasjonen møte med en rekke organisasjoner og institusjoner, og det vil bli arrangert bedriftsbesøk og et spesielt møte med faglige tillitsmenn.

Etter lengre tids arbeid har det lyktes Vietnambevegelsen å få hit til landet denne delegasjonen. Besøket finner sted i teknisk samarbeid med WFDY, og arrangementene

i Norge vil finne sted som ledd i den landsomfattende humanitære hjelpeaksjonen "Vietnam 70".

Side 2-3:

Kommentar om SONG MY

SONG MY

"I think history may record this
as one of America's finest hours"

R. Nixon den 30. juli 1969 i Saigon.

Meldingen om massakrene i Song My sjokkerte en hel verden. Etter som avsløringene om de amerikanske troppenes framferd i denne lille vietnamesiske byer kom fram i offentlighetens lys, steg harmen over den krig som USA fører i Vietnam.

Og denne harmen var farlig. Den måtte derfor oppfanges og føres inn i ufarlige spor. Selvom den amerikanske regjering var meget tilbakeholden i sine første kommentarer, fant den snart ut hvilken vei som var riktig for den å gå. Det gjaldt å framstille det hele som et enkeltstående tilfelle, - en forbrytelse begått av soldater som handlet uten og delvis mot ordre. Og slik skjedde det. En ubetydelig brikke, löytnant W. Calley jr., ble plukket ut og propaganda-apparatet i Det hvite hus påla denne ene soldaten all skyld for det inntrufne.

Sikkert har löytnant Calley skyld. Sikkert har også alle de andre soldatene i hans regiment skyld. Fra prosessene i Nürnberg har vi klare retningslinjer for at det ikke alltid er riktig å følge de ordre som blir gitt. Disse retningslinjer har relevans for menneskapene fra Song My, uansett hvem som ga ordre om nedslaktning av sivile.

Men löytnant Calley er en ubetydelig brikke. Det er de politiske og militære toppledere i USA som i virkeligheten har ansvaret for det som skjedde i Song My og det som daglig skjer andre steder i Vietnam. For Song My er intet enkelt tilfelle. Likesom Song My-massakren kunne finne sted i overensstemmelse med "free-fire-zone"-taktikken, dvs. at en bestemt region kan beskytte etter forgodtbefinnende, så finnes det en rekke eksempler på at det som skjedde i Song My også skjer andre steder. Landsbyer legges øde og befolkningen uttryddes eller tvangsflyttes. Overgrep mot barn og kvinner hører til den daglige rutine, og i de ytterst få tilfelle av at slike overgrep føres inn for rettslig etterforskning, er straffene uanseelige. I dette nummer av Vietnam-info bringer vi noen eksempler på det.

I Song My ble over 500 mennesker drept, fortrinnsvis barn, kvinner og gamle.

Hvor mange som i Vietnams jungler og landsbyer er falt som ofre for amerikanske bomber kan man ennå ikke si med sikkerhet. Man antar at tallet ligger på omlag 1,5 millioner mennesker - halve Norges befolkning. I "en av de mest barbariske

Fortsatt fra foregående side.

kriger i historien", som generalsekretær U Thant betegnet krigen i Vietnam, er Nord-Vietnam blitt sterkere bombardert enn Tyskland eller Japan under den 2. verdenskrig. Men over DRV (og Laos) er bare 20 % av den totale mengde bomber kastet ned, som hittil er anvendt i Vietnam. Det vil si at over Syd-Vietnam, det land som USA hevder å ville "beskytte", har USA's B-52 bombefly kastet ned fire ganger så mye bomber, - mer enn det ble brukt totalt under den annen verdenskrig.

"B-52 bomber landsbyer som Song My hver eneste dag, og disse bomber kan drepe hvem som helst", skrev New York Times-sjefen Reston i slutten av november ifjor. "Hva er så forskjellen mellom den flygeren som slipper ned sin bombelast eller artillerioffiseren eller soldaten, som ifølge ordre tømmer sitt gevær på kvinner og barn? ... For ofrene går det ut på ett."

Song My er intet enkeltstående tilfelle. Song My er en krigsforbrytelse, - en av de mange i Vietnam.

I stedet for å la oss avlede av en enkelt löytnant og rette vår anklage mot ham som ikke har noen innflytelse på de avgjørende disposisjoner som gjøres i Vietnam, bør vi i første rekke rette vår anklage mot de som er ansvarlige for krigen i Vietnam: Den politiske og militære ledelse i USA, dvs.: Det hvite hus og Pentagon.

Der ligger ansvaret for Song My. Der ligger ansvaret for de mange andre krigsforbrytelsene i Vietnam.

SONG MY OG VÅRE PRESSEORGANER

Historien om hvordan en gruppe soldater fra den amerikanske hær gjennomførte en massaker mot landsbyen Song My, er nå godt kjent i Norge.

Da meldingen kom, utløste den et sjokk i den vestlige verden. Men visste vi ingen ting? Hadde vi ikke muligheter til å kjenne til dette tidligere?

CALLEY

FNL påpekte meget tidlig i form av løpesedler o.a. i Vietnam at en massaker hadde funnet sted, og i avisen "Vietnam Courier", en engelskspråklig ukeavis som utgis i Hanoi, kunne en allerede den 27. mai 1968, nr. 166, lese om hendelsene i Song My. Avisen skrev bl.a.: "Kvinnenes komite for frigjøringen av landsbyen Song My, Son Thin distriktet, Quang Ngai provinsen i Syd-Vietnam, har nylig offentliggjort informasjon om en massaker på 502 mennesker, fortrinnsvis kvinner og barn, som ble begått av amerikanske tropper den 16. mars". Avisen berettet enkeltheter om massakren, som f.eks.: "Vo Thi Phu, mor til en 12 måneder gammel baby, ble skutt ned. Hun hadde bare tid til å si til en tolv år gammel pike, Tuyet: "Fortell min mann at jeg har gjemt sparepengene under dørmatta og at han skal ta vel vare på barna." Babyen som forsøkte å finne melk ved morens bryst, satte igang å skrike da den i stedet for melk bare fant blod..."

Som så mange andre artikler om amerikanske grusomheter i Vietnam, ble den oversatt som "kommunistisk hetspropaganda". Idag må vi innrømme, dessverre, at meldingen medførte riktighet. Norske presseorganer bør ta lærdom av denne episoden og noe mindre forutinntatt også studere det som FNL og DRV framlegger om krigen i Vietnam.

Möte mellan USA-desertörer och vietnameser

av Mark Worrell

Helsingfors den 26 augusti 1969

Det var mer än ett år sedan jag hört det sjungande vietnamesiska språket. Det var också mer än ett år sedan jag talat vietnamesiska eller hälsat på en vietnamesisk kamrat och mötts av den lätta bugning som väl uttrycker ett av det vietnamesiska folkets särdrag: värdigheten. Det var som att åter vara i Dien Ban, Thi Tu eller någon av de många platser jag lärt känna och levat i under de elva månader jag var i Vietnam.

Det var emellertid i Helsingfors, vid Världens Ungdoms- och Studerandes Solidaritetsmöte för Vietnams Folk. Vietnameserna har mörkblå, konservativt skurna kostymer, utom några få som har uniform. Ingen hade den välkända svarta "pyjamas" eller den khakiuniform som jag såg i Vietnam.

Möte i sal G

Vi möttes runt ett bord, sju vietnameser och sju amerikanska desertörer. Två av desertörerna hade varit i Vietnam. Ray Sansiviero i norr, i närheten av den skändliga stridsskogen och vid Khe Sanh, samt jag själv i närheten av Da Nang. De andra var Rod Huth, fd marinesoldat från Camp Pendleton i Californien och hans fru, och Mark Worrell, fd sjukvårdare i flottan, som deserterade först innan han skulle sändas till Vietnam, samt Mark Smith, fd flottist, som deserterade från Great Lakes Naval Station, också han just innan han skulle sändas till Vietnam.

VIETNAMESENA

FRAGAR

Vi vietnameser skulle gärna vilja höra något om era motiv för att lämna USA:s krigsmakt, särskilt de av er som deserterade från Vietnam.

Ray Sansiviero: Jag lämnade Vietnam efter det att jag varit i Khe Sanh. Under belägringen sårades jag och skickades till Quang Tri. Under uppdrag i närheten kom vi in i byarna och jag märkte hur folket liksom vände sig bort från oss, och att barnen sprang sin väg när vi kom. Jag såg hur brutalt soldaterna behandlade kvinnorna när vi passerade byarna. Då insåg jag att hela kriget var en lögn.

Mark Worrell: Jag sändes till Vietnam i oktober 1967 och blev kvar till augusti 1968. Min första kommandering var till en artilleribataljon som var stationerad söder om Da Nang, nära Hoi An.

Jag såg jättelika lastbilar köra genom byarna utan att sakta in farten. Man körde av hörnen på husen, man skadade barn och djur och kastade olika föremål på inneboarna.

Då jag inte uthärdade tjänsten i ett förband vars enda uppgift var att döda vietnameser, begärde jag förflyttning till en pacifieringsenhet inom marinkåren. Det var under en tvåveckorsutbildning innan jag började denna tjänst som jag lärde mig den lilla vietnamesiska jag kan.

Vårt program som kallades CAP (Combined Action Program) bestod i att "skydda" inneboarna i byarna från FNL ("Vietcong"), samt att söka höja deras levnadsstandard. Jag deltog i tre enheter inom ramen för detta program.

FRA: "KOMMENTAR", NR. 10/1969
UTDRAG

Den första var på en ö norr om Da Nang. Denna ö hade bombats och besprutats med avlövningsvätskor. Samtliga inneboare hade drivits bort. Vår uppgift var att se till att de inte återvände.

Den tredje lag tre mil söder om Da Nang och fem kilometer från Hoi An. Förbandet måste hämtas från Da Nang eftersom området runt Hoi An var befriat område. Vi var numerärt ett mycket litet förband, stationerat mellan två byar. Vi hade emellertid ingen aktiv bevaknings- och patrulltjänst, vilket gjorde att FNL aldrig anföll oss. De skulle ha kunnat utplåna oss om de velat. Samma natt jag lämnade området blev en post knappt en kilometer bort utplanad. Under den tid jag var i Vietnam, elva månader, såg jag aldrig någonsin någon amerikan klandras för att inte ha visat respekt för de vietnameser vi kom i kontakt med. Pacifieringsprogrammet var en enda stor blift, det innebar ingenting för folket: de som inte kunde flytta lämnade sina hem dödade. Därför beslutade jag mig för att desertera.

Agg Quy Duc: Tack för att ni velat komma till detta möte. Jag tror att vad vi nu berättat för varandra är av värde för oss alla. Vi förstår bättre varför unga amerikaner lämnar sina förband. Vi förstår de känslor och åsikter, den humanitära inställning som har fått er att fatta ert beslut.

Vi vill gärna tala om att befolkningen i Vietnam inte bara känner sympati för och älskar sina egna barn, sitt eget folk utan också sympati och förståelse för alla uppriktigt fredsälskande folk.

Solidaritet USA/Vietnam

Efter mötet fick varje amerikan dels en ring som tillverkats av metalldeklar från ett nedskjutet USA-plan, dels en medalj på vilken stod skrivet: Frihetskämpe Södra Vietnam. Deserterarskommittén fick två plaketter, också de tillverkade av nedskjutna plan, med målningar av en soldat i befrielsearmén. Vi skakade hand och skildes, med känslan av att ännu mycket återstod att uträtta.

Trots allt tal om fred och tillbakadragande av trupper har ju så lite skett. Kan fö någon tro att USA tänker låta all cement, allt glas och stål, de luftkonditionerade officersklubbarna och swimmingpoolerna, de jättelika flygfälten och de 40 miljarder dollar som investerats i Vietnam gå förlorade? Kan någon tro att USA frivilligt kommer att avstå från alla dessa "investeringar"?

Verkar det otroligt att dessa swimmingpools, officersklubbar och jätteflygfält existerar? Att USA-soldaterna kan se på egna TV-stationer och lyssna på egen radio? Jag har sett det, jag kommer ihåg det och jag minns hur vietnameserna bad oss att tala om för USA:s folk, och alla länders folk, vad vi sett och hört.

Stöd FNL!

Mark Worrell studerar historia vid Stockholms universitet. Översättning från engelska: Olle af Geijerstam.

NYHETER

AMERIKANSK SOLDAT HOPPER AV

(GPA - 2/12): Den amerikanske soldaten John Sweeny gikk den 2. februar 1969 over til frigjøringsstyrkene i Vietnam mens hans kompani utførte et raid mot Cacava i provinsen Thua Thien. John Sweeny er født den 13. august 1949 i Brooklyn, New York og bærer tjenestenummeret 2467056-M-Company, 3. bataljon, 9. regiment av den 3. marine-divisjon.

I et åpent brev til alle amerikanske soldater i Vietnam oppfordrer Sweeny dem til å kjempe "mot det folket som holder dem i Vietnam", og til å vise "sin solidaritet med anti-krigsbevegelsen i USA."

JULE- OG NYTTÅRSFRED I VIETNAM

I et vedtak fra den Provisoriske revolusjonære regjering i Republikken Syd-Vietnam av 2. desember 1969 ble det fastslått at man gikk inn for våpenhvile i Vietnam i jule- og nyttårshelgen.

Vedtaket ble fattet i overensstemmelse med det vietnamesiske folks "dype respekt for våre egne skikker og andre folks skikker, såvel som i overensstemmelse med vår dype omsorg for våre landsmenns legitime behov og følelser", het det i pressemeldingen fra PRG.

Samme dag som vedtaket fra PRG ble offentliggjort, ga FNL ut en kommando til alle væpnede motstandsstyrker i Vietnam om å forholde seg i samsvar med PRG's beslutning.

DIPLOMATISK AKTIVITET

Den provisoriske revolusjonære regjeringen i Republikken Syd-Vietnam (PRG) vinner stadig større seire, og dens anseelse internasjonalt stiger for hver dag som går. I den seneste tiden har PRG opprettet diplomatiske forbindelser på ambassadørs nivå med ytterligere tre stater:

Irak - PRG

PRG i Republikken Syd-Vietnam og regjeringen i Republikken Irak har besluttet å etablere diplomatiske forbindelser på ambassadørs nivå. Vedtaket ble offentliggjort i et kommuniqué den 25. november 1969 som var undertegnet av vise-utenriksminister Le Quang Chanh og den irakske utenriksminister Abdul Karim El Sheikly.

Mauritius - PRG

PRG i Republikken Syd-Vietnam og regjeringen i den islamittiske republikk Mauritius besluttet den 29. november å utveksle ambassadører.

Den demokratiske republikk Sudan og PRG i Syd-Vietnam

I et felleskommuniké som den 8. desember 1969 ble undertegnet av PRG's vise-utenriksminister Le Quang Chanh og den demokratiske republikken Sudans vise-utenriksminister Abdul El Hassan, tilkjennegav de to regjeringer at de vil utveksle ambassadører.

STØTT VÅRT

ARBEID ØKONOMISK !

USA'S FORBRYTELSER

I anledning av Røde Kors' 21. internasjonale konferanse, holdt i Istanbul 6. - 13. september 1969, har DRV's Røde Kors utgitt et memorandum, hvorav noen utdrag lyder som følger:

"De Forente Stater utøver i Vietnam den grusomste kolonikrig i menneskehetens historie, med mer enn 1 million tropper fra USA, marionett- og satelitttropper, med en veldig fly- og flåtestyrke og alle slags moderne våpen, unntatt atomvåpen, og med den mest avanserte taktikk. Det bør påpekes at USA har brukt våpen som er bannlyst av internasjonale lover, slik som krigsgasser, bakteriologiske og kjemiske våpen, fosfor - napalm - og splintbomber, magnesiumbomber osv. I Sør-Vietnam har USA i løpet av de siste 15 år sluppet en tonnasje bomber som til i dag utgjør fire ganger så mye som det ble brukt tilsammen under den 2. verdenskrig.

Med omfattende B-52-bomberaid, hensynsløs artilleribombardering under ledemotivet "brenn alt, drep alle, ødelegg alt", og under "pasifiserings"aksjoner har USA og dets marionetter systematisk rasert hele bydeler, hele landområder, ødelagt avlinger og skoger, forgiftet drikkevannskilder, massakrert mennesker og husdyrbestanden.

Tidlig i 1968, stilt overfor den overmåte kraftige offensiven og alminnelig opprør, foretatt av Sør-Vietnams frigjøringsstyrker og av folket, tydde USA-aggressorene til etthvert tenkbart middel - endog bombing av befolkningsrike kvartaler og byer i områder under deres egen kontroll. Ifølge dokumenter offentliggjort av Den nasjonale frigjøringsfronten i Sør-Vietnam, har USA-aggressorene ødelagt Hue - en svært gammel og velkjent by. Gjentatte ganger har de dyngt bomber og raketter over forskjellige bydeler i Saigon - Cholon og ødelagt hundrevis av distrikts- og provinshovedsteder og tusenvis av landsbyer i Sør-Vietnam.

USA og dets marionetter har stuert tusenvis av mennesker inn i konsentrasjonsleire, forkledd som "strategiske landsbyer", "nytt liv-landsbyer", "velstandssoner" osv. Hundretusner mennesker er blitt arrestert, torturert, fengslet og massakrert med de mest barbariske metoder.

I VIETNAM

USAs grusomhet mot grusomhet mot menn fra opposisjonspartiet som faller i deres hender overgår all fantasi. Vitneutsagnet til Peter Martinsen, en amerikansk spesialist i utspørring av sør-vietnamesiske fanger, gitt foran Bertrand Russel-tribunalet, har vist at USA-troppene har absolutt makt, retten til å avgjøre liv eller død for fanger som har falt i deres hender.

Dette er grunnen til at ikke bare mange amerikanske journalister, sosiale forgrunnsfigurer og jurister som Orville-Schell, Jonathan Edward Schell, J. Armstrong o. a., men også mange amerikanske militære, slik som Donald Duncan, David Tuck, Peter Martinsen, Don Luce, lederen for "Internasjonal Dugnad" - en såkalt veldedighets-tjeneste, har modig tatt avstand fra forbrytelsene begått av USA-tropper mot personer som har falt i deres hender i Sør-Vietnam.

I Nord-Vietnam har USA i løpet av nærmere 4 år utviklet dets mektige luft- og flåtestyrker og brukt en bombetonnasje to ganger så stor som den som ble sluppet ned av USA og dets allierte under den 2. verdenskrig.

Deres uhyggelige hensikt var å bringe det vietnamesiske folk på knærne gjennom bombardement, og å bombe Nord-Vietnam tilbake til Steinialderen. Følgelig angrep de Nord med alle flytyper, inklusive de mest moderne - F. III A - alle slags bomber, raketter, krigsskip, kanoner og brukte enhver tenkelig metode.

USA-fly foretok gjentatte raider over tett befolkede områder, residenskvarterer i hovedbyene, inklusive Hanoi og Haiphong, over landsbyer i deltaet, samt over høylandet.

DER SPIEGEL, Nr. 49/1969

I henhold til fremdeles ufullstendige tall, forårsaket USA-fly stor ødeleggelse eller ødela totalt 4 av 6 Nord-Vietnamesiske storbyer, angrep voldsomt 86% av provins-hovedstedene, 72% av landsbyene, 66% av distriktsbyene og faktisk hele Nord-Vietnams landsbygd. I Quang Binh-provinsen og Vinh Ling-området (tett ved den provisoriske militære demarkasjonslinjen), ble ikke en eneste landsby spart for amerikanske bomber. Den vesle Ngu Thuy landsbyen i Quang Binh-provinsen, befolket av 2.869 mennesker, ble gjenstand for 2.539 USA-luft- og flåteangrep.

USAs luftstyrke bombet massivt økonomiske og offentlig nødvendige institusjoner, bruer og veier, dike- og demnings-systemer. Den bombet en rekke skoler inkludert småbarnsklasser og universiteter, hundrevis av hospitaler, pleiehjem, hundrevis av templer og pagoder, kirker og monumenter av historisk verdi.

Det er klart at USAs myndigheter bevisst ønsket å ødelegge den økonomiske potensial, mennesker og enhver kilde til liv i DRVN.

Men jo mer USA-aggressorene mangedobler sine forbrytelser, jo mer oppildner de det vietnamesiske folk i begge soner til å tilføre dem velfortjente nederlag.

Alene i Nord-Vietnam hadde USA mistet mer enn 3.200 fly på den tid da det betingelsesløst måtte stoppe bombardementet av hele DRV's territorium.

Hele den progressive menneskehet, på de internasjonale talerstoler, såvel som i pressen og i andre publikasjoner, har uttrykt sin indignasjon over de avskyelige forbrytelser utført av USA-aggressorene i Vietnam. Det internasjonale Bertrand Russell-tribunalet gransket i løpet av sesjonene i London, Stockholm og Roskilde, i detalj forbrytelsene som er utøvd i Sør-Vietnam av USAs regjering - på basis av statutter i Nürnbergtribunen, som definerer forbrytelser overfor freden og aggresjon, krigsforbrytelser, forbrytelser overfor menneskeheten på basis av konvensjonen av 9. desember 1948 om folkemord, og på basis av en anseelig mengde bevis.

Tribunalet konkluderte enstemmig:

1. USAs regjering er skyldig i aggressive handlinger mot Vietnam ifølge internasjonal lov.
2. USAs regjering og militære styrker er skyldig i overlagt, systematisk bombing i stor skala mot sivile mål, inkludert sivilbefolkningen, hus landsbyer, demninger, diker, medisinske institusjoner, spedalsk-hospitaler, skoler, kirker, pagoder, historiske og kulturelle innretninger.
3. USAs regjering er skyldig i folke-mord mot det vietnamesiske folk.
4. USAs militære styrker i Vietnam har brukt eller utprøvet våpen som er forbudt ved internasjonale konvensjoner.
5. Krigsfanger fanget av USA-styrkene blir utsatt for lovstridig behandling.

6. USAs militære styrker har utsatt den sivile befolkningen for umenneskelig behandling i strid med internasjonal lov.

Med deltakelse av mange eminente jurister av forskjellig politisk oppfatning og forskjellig nasjonalitet, ble Juristenes Verdenskonferanse for Vietnam holdt i Grenoble i juli 1968.

Disse fant enstemmig USAs regjering skyldig i aggressjon mot det vietnamesiske folks fundamentale rettigheter, forbrytelse mot freden og menneskeheten, krigsforbrytelser og forbrytelse i form av folkemord.

USAs regjering må holdes helt og fullt ansvarlig for forbrytelsene som den har begått i løpet av dens aggressjonskrig i Vietnam.

USAs luftpirater, nå holdt i forvaring i Nord-Vietnam, bombet DRV etter ordre fra USAs regjering. De ble tatt på fersk gjerning.

I tiltredelsen til Geneve-konvensjonen av 1949 om behandling av krigsfanger, har DRV gjort klart dets forbehold med hensyn til artikkel 85:

"DRV erklærer at krigsfanger som er rettslig forfulgt og dømt for sine forbrytelser mot menneskeheten i samsvar med prinsippene knesatt av Nürnberg-tribunalet, ikke skal nye godt av klausulen i den herværende Konvensjon, spesifisert under artikkel 85".

Disse Luftpiratene kommer under DRV's jurisdiksjon, en uavhengig og suveren stat.

Til tross for forbrytelsene de har begått mot det vietnamesiske folk, har DRV's regjering alltid anvendt en human framgangsmåte overfor dem, tillatt dem å korrespondere med sin familie og å motta gaver, gitt medisinsk behandling til dem som ble såret under bombingene eller til de som er syke. En del av dem er blitt løslatt av det General-politiske departement for Det vietnamesiske folks hær. De kjempende i den amerikanske bevegelsen mot aggressjonskrigen i Vietnam og journalister i USA og andre land, har fått tillatelse til å besøke luftpiratene i varetektsleirene i Hanoi, og likedan har de løslatte piratene selv vært i stand til å se med sine egne øyne den humane behandlingen de ble gitt av DRV.

USAs myndigheter har sammen med sine sør-vietnamesiske agenter ofte forvrengt DRV-regjeringens humanitetspolitikk overfor de amerikanske luftpiratene som ble fanget i utførelsen av sine krenkelser mot Nord-Vietnam. Dette kyniske trekk har bare til hensikt å dekke over aggress-

HELICOPTER ASSAULT IN VIET NAM

sjonsforbrytelsene, forbrytelsene mot freden og mot menneskeheten, og folkemordforbrytelsen som begås av USAs regjering mot det vietnamesiske folk.

Og likedan å dekke over de forferdelige forbrytelser som ble begått av luftpiratene etter ordre fra Washington, og den hårdnakkede nektelsen fra Det hvite hus om en fredlig løsning av Vietnam-problemet, og likedan for å dekke over deres manøvre for å narre dem som hadde ektemenn eller sønner som var blitt tatt til fange i Nord-Vietnam.

Fakta har vist at et slikt triks hverken kan skjule sannheten eller renske krigsforbrytelsene begått av USAs regjering i Vietnam.

NOEN EKSEMPLER PÅ AMERIKANERNES GRUSOMHETER I VIETNAM OG HVORDAN

En fem-manns patrulje fra den 1. luftkavalleridivisjon lette etter partisaner i det sentralvietnamesiske høylandet. Lederen fant på at man "for fun" (for moro skyld) skulle ta med seg en pike.

Da støttroppene satte i vei, lette de i den nærmeste landsbyen etter en egnet ledsager. I en av hyttene fant de en pen, 18 år gammel pike sovende ved siden av sin mor og den yngre søsteren. Piken ble tvunget til å gå med.

På ettermiddagen voldtok fire av soldatene denne piken i halvannen time. Femtemann ville ikke, og han fikk trusler fra kameratene om at hans navn ville bli å finne på listene over de falne om kort tid.

Neste dag ble troppen enig om å bli kvitt piken. En av dem, en 22 år gammel kar, forsøkte å drepe henne med en jaktkniv. Halvdød klarte piken å krype inn i buskene før hun fikk en salve i hodet fra troppslederens maskinpistol.

Forbrytelsen ble skildret av "The New Yorker", og den engelske avisen "Observer" trykte den over fire sider.

Straffene for de fire soldatene var i første omgang harde: fra 8 år til livsvarig. Men da soldatene ble sendt hjem til USA, ble de satt ned til en tredjedel. En av de fire er allerede fri, mens de øvrige settes på frifot i nærmeste framtid.

KONTORSPØRSMÅLET

Vietnambevegelsen har igjen flyttet kontor. Som en midlertidig løsning er det Rørleggernes fagforening som har stilt et av sine rom til rådighet for vår bevegelse og vi har kontortid hver dag fra 1400 til 1700, unntatt lørdager og søndager.

Vår nåværende adresse er derfor:

Vietnambevegelsen i Norge
Henrik Ibsens gate 7, Oslo
Rom 525, tlf. 20 75 39 - 20 74 39.

Post bes sendt til:

Vietnambevegelsen i Norge
Postboks 8408,
Hammersborg postkontor, Oslo 1.

DET REAGERES MOT FORBRYTERNE

I provinsen Quang Ngai - der også Song My ligger - var ni marineinfanterister på leteaksjon etter FNL. De kom seg inn i en landsby om natten og satte der igang med å ødelegge hytter og ville voldta en 16 år gammel pike. De forlot imidlertid denne piken, fordi sanitetssoldaten, etter en kort undersøkelse med lommelykt, påsto at piken hadde gonoré.

Den 18 år gamle Bui Thi Huong hadde det ikke. Hun ble funnet i den tiende hytten soldatene ransaket. Fem av de ni voldtok henne hvorefter hun ble slått ned. De skjøt ned mannen hennes, hennes svigermot, svigerinne og den tre år gamle sønnen. Da svigerinnen tre år gamle datter ga livstegn fra seg, slo en av soldatene henne ihjel med geværkolben.

Hendelsen ble skildret i alle detaljer i tidsskriftet "Esquire". De ni soldatene fikk straffer fra seks måneder til livsvarig. Alle straffene er nå nedsatt og to av soldatene er allerede fri.

BENGT CALMEYERS BOK OM MY LAI

Vietnambevegelsen har påtatt seg å distribuere en del av opplaget av Bengt Calmeyers bok om My Lai. Boka har fått gode anmeldelser i norsk presse og kringkasting og kan anbefales for alle som ønsker å sette seg bedre inn i situasjonen i Vietnam. Karakteristisk for boka er det nemlig at den ikke anser hendelsene i My Lai som noe enkeltstående tilfelle, men forsøker å se denne massakren i sammenheng med USA's krigspolitikk i Vietnam. Boka inneholder forøvrig en mengde dokumentarstoff som burde være uunnværlig for enhver som følger med i Vietnamspørsmålet. Pris. kr. 10,- innbetales over postgirokonto 20 52 70 til Vietnambevegelsen i Norge, Oslo som bestilling av boka. Anfør på baksiden av girokupongen:

Hvert bidrag gir lindring for noen

Arbeiderbladet, Oslo,
12. og 13. des. 1969.

Landsorganisasjonens formann, Tor Aspengren, ba i en kort appell alle faglige og politiske tillitsmenn om å gå aktivt inn for aksjonen Vietnam 1970.

— Vi har ennå minner etter vår egen okkupasjon, sa Aspengren. Den innebar mange tragedier, men dette blir bagateller mot det det vietnamesiske folk nå gjennomlever. Innsamlingsaksjonen vil få LOs fulle støtte. Jeg er klar over at det er behov for hjelp fra mange kanter, men her må vi prioritere, og det bør ikke herske tvil om hva man skal prioritere. La oss gå inn for aksjonen «Vietnam 1970» allerede fra i dag av, slik at vi kan møte det nye år med noe bedre samvittighet, sa Aspengren.

Vietnam 70

Vietnam 70 er mottoet for den innsamlingsaksjonen som startet torsdag og som skal vare hele neste år — en aksjon som tar sikte på å gi humanitær hjelp til frigjøringsfronten i Sør-Vietnam og til Nord-Vietnam. At det er humanitær hjelp det dreier seg om, betyr ikke at aksjonen er politisk nøytral. Hjelpen går til det Vietnam som representerer den sosiale og nasjonale frigjøring.

Vietnam 70 — det ligger pessimisme i mottoet. Det forhandles jo om fred. Atskillig tid er gått siden partene ble enige om formen på forhandlingsbordet. Men det er også praktisk talt det eneste de er blitt enige om. Den amerikanske sjefsforhandleren er reist

hjem, og noen ny er ikke utnevnt. President Nixon demonstrerer at han ikke har noen tro på en forhandlingsløsning slik situasjonen nå ligger an. Noen tro på at amerikanerne vil vinne en militær seier har han heller ikke. Det eneste perspektiv han kan by det amerikanske folk er en gradvis tilbaketrekking av USA-styrkene etter hvert som Saigon-regjeringen kan erstatte dem med vietnamesiske soldater. En langsiktig «vietnamisering» av krigen — det er et dystert perspektiv.

For USA er krigen i Vietnam resultatet av en feilslått politikk. Vi er ikke i tvil om at historiens dom — også den amerikanske — vil bli hard over dem som har truffet de

fatale beslutningene og de som av prestisjegrunner har ført videre en politikk med så skjebnesvangre konsekvenser. Liberale og vidsynte amerikanere har lenge opponert mot denne meningsløse krigen, og protestbevegelsen vokser stadig i styrke. Vietnam 70 er også et håndslag til «det andre Amerika».

Men først og fremst er den uhyggelige krigen en tragedie for det vietnamesiske folk. Her er ikke noen «ærens slagmark». Hvis noen skulle hatt romantiske krigsforestillinger i den retning, må historien om My Lai ha åpnet øynene. Her myrdes det, og barn, kvinner og gamle er blant ofrene. Og dette rammer et folk som gjennom mange tiår har hatt fremmede tropper på sin jord — franskmenn, japanere, amerikanere.

Det vietnamesiske folk har en selvfølgelig rett til å avgjøre sin egen skjebne.

I oppropet om Vietnam 70 heter det: «Vår solidaritet må slå ut i handling». Dette er tanken bak den brede innsamlingsaksjonen, som vi gir vår fulle tilslutning.

VIETNAM-INFO

Artikkel- og informasjonstjeneste fra Vietnambevegelsen i Norge. Utkommer med 10-12 numre i året. Abonnement pr. år: 25,- kroner. Innbetales til: Vietnambevegelsen i Norge, Oslo, Postgiro 205270
Ansvarlig for Vietnam-info: Terje Ingeberg-Olsson